

Јасмина Нешновић

УСПОМЕНА

1.

Одлазим и не говорим
Да су увеле звезде
У шипразима сна
Одлазим
И вода отиче за мном у ноћ
Преварена песма
У грлу птице
Као мач
Не остављамо ништа за собом
Вода и ја
Црвене пруге у блату
Зидом заустављен плач
и ћутање без дна

2.

Није лако
Пронаћи извор у песку
Кроз тамни круг
Прећутати реч
Која нас на обале дели
Зидови излазе из траве
И враћају сумњу
Као дуг
Није лако
Са мртвим птицама
Наставити пут

БЕЗ ОДГОВОРА

Рука која држи цвет
И рука која стеже нож
Не говоре ништа једна другој

Очекивање нечијег лица у магли

Тренутак пре
И један далеки
Непредвиђени дан
Поделе последњи хлеб
Са истог огњишта

Рџа која доје
И затворен длан

Треба зауставити сатове
И пронаћи времену ново име

ЂУТАЊЕ

Спаваш сакривен у тишину трава

Сан твој не поремети ничим
Ведрину дана

Ђутање твоје
Не поколеба птицу
Пуштену у небо

Ђутиш сакривен у камен

Узалуд моја прича
Узалуд моја песма

Камен ћути
И чува своју тајну

ПОСЛЕДЊА НОЋ

Наслоњен на ограду моста
Гледао је реку
Реком су текли ноћ и светлост звезда
У ноћи
Чуо је воду како пролази
Имао реку којој се враћа

Наслоњен на ограду моста
Претворио се у камен
Они на обали нису чули кад је камен пао
у реку

Јели су рибу
Пили црвено вино
и певали

ДАНИ

Окренеш главу
А иза тебе дани
Ко каменови тешки
Путеве поплочани
Погледаш горе

А изнад тебе дани
Ко јато црних птица
Небо ти затворили
Заронили поглед у себе
Дани ко гладне звери
Снове ти позобали

НА КРАЈУ

Враћам се из своје будућности
У ноћ коју не разумем
Враћам се у своју сенку
На зиду који је увек исти
Моје је срце птица
Смрзнута
Између две кости
Певам о последњем острву светлости
И то је једино што умем

Свет је сан пустињака који рђаво спава
И који више не може да се буди

Кап по кап
Кроз пукотину ока
Пролазе осакаћени дани
Речи које су биле људи
С остацима последњег хлеба
Доносе део по део мога лица
Враћам се у своје име
Надамном нема неба
Свет је сан пустињака
О коме не знамо ништа

НЕДОВРШЕН ПЕЈСАЖ

На месту где су се улице размакнуле у зелено
Свирач је поделио песму
И нахранио птице

Затим је на каменом коњу
Неопажен јахао градом

На месту где су зидови заборавили да расту
Дечаки су трчали за својом отруглом надом

Као увек у зелено доба
На северном небу се срели
Сунцокрети и сунце

На месту где је тишина одлучила да пева
Загледани у цвет без сенке
Кроз чији тешки сан
Пролазимо будни
Крадом

ПРЕДОСЕЂАЊЕ

Нико нам неће опростити ову глад која пева
За суседним столом вечерају наше речи
Отварају мала врата и пролазе нам кроз сан
Нико нам неће опростити што смо отворили кавез
Сасвим тихо кажем
Птица у кавезу није птица
Пмислим још тише
Небо више није пут којим се не сме
Нико нам неће опростити ово зелено време
Они који долазе
Имају име за све непознато
Они знају другачије песме
И речи ће нас њихове заборавити